

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>		
נזיר- שלשה מינין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ				
ציירף ידו - משום טומאה איכא, משום ביאה ליכא, וציירף גופו - טומאה וביאה בהדי הדדי קאתו.	אלא אמר ר"א:				◇	מג.
הא אי אפשר דלא עייל חוטמו ברישא, ונחית ליה טומאה				?		מג.
הכניס ידו - משום טומאה איכא, משום ביאה ליכא, הכניס גופו - טומאה וביאה בהדי הדדי קא אתיין.	אלא אמר רבא:				◇	מג.
והא אי אפשר דלא עייל אצבעתא דכרעיה ברישא, ונחת להו טומאה				?		מג.
כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל, ובא חבירו ופרע עליו את המעזיבה, דטומאה וביאה בהדי הדדי קאתיין.	אלא אמר רב פפא:				◇	מג.
כגון דעייל כשהוא גוסס ונפק נשמתיא אדיתיב, דטומאה וביאה בהדי הדדי קאתיין.	מר בר רב אשי:				◇	מג.
(ויקרא כא) להחלו - עד שעה שימות	ת"ר: [ת"ק]				◇	מג.
(במדבר ו) לא יטמא להם במותם יטמא - עד שימות.	רבי:				◇	מג.
מאי בינייהו?				^		מג.
משמעות דורשין איכא בינייהו	רבי יוחנן:				◇	מג.
גוסס איכא בינייהו	ריש לקיש:				◇	מג.
למאן דאמר מלהחלו - אפילו גוסס				■	!	מג.
למ"ד במותם - עד שימות אין, גוסס לא.				■	!	מג.
ולמ"ד מלהחלו, הכתיב: במותם					◇	מג.
מיבעי ליה לכדרבי					!	מג.
במותם אינו מטמא, אבל מטמא בנגעתם ובזיבתם.	דתניא, רבי:				◇	מג.
ולמאן דאמר במותם, הא מיבעי ליה להאי סברא				?	◇	מג.
א"כ, לימא קרא במות, מאי במותם? שמעת מינה תרתי.					◇	מג.
ולמ"ד במותם, הכתיב: להחלו					◇	מג.
להחלו להכי הוא דאתא, במי שאינו מחולל, יצא זה שמחולל ועומד.					◇	מג.
ולמ"ד מלהחלו, הא מיבעי ליה להאי סברא				?	◇	מג.
א"כ, לימא קרא להחלו, מאי להחלו? שמעת מינה תרתי.					◇	מג.
אדם אינו מטמא אלא עד שתצא נפשו, ואפילו מגוייד, ואפילו גוסס	מיתיבי:				◇	מג.
ולמ"ד מלהחלו, הא קתני דאינו מטמא					◇	מג.
לענין טומי עד דנפקא נפשיה, לענין אתחולי הא איתחיל.					◇	מג.
נקטע ראשו של אביו אינו מטמא לו, מ"ט? אמר קרא: (ויקרא כא) לאביו, בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא חסר.	רב חסדא אמר רב:				◇	מג:
אלא מעתה, קאזיל בפקתא דערבות ופסקוה גנבי לרישיה, הכי נמי דלא ליטמא ליה	א"ל רב המנונא:				◇	מג:
מת מצוה קאמרת? השתא יש לומר באחריני מיחייב, באביו לא כל שכן.	אמר ליה: [רב חסדא]				◇	מג:
והאי מת מצוה הוא?					◇	מג:
איהוה מת מצוה? כל שאין לו קוברין, קורא ואחרים עונין אותו - אין זה מת מצוה	והתניא:				◇	מג:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מימרא- statement- challenge- קושיא- question- שאלה- תירוץ- answer- ! ראייה- proof-</p>			
<p>נזיר- שלשה מינין</p>		<p>מאימרא</p>			
<p>מאימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
והא אית ליה ברא				ז	מג:
כיון דקאזיל באורחא, כמי שאין לו קוברים דמי.				ז	מג:
(ויקרא כא) לה יטמא - לה הוא מטמא, ואינו מטמא לאיבריה, לפי שאינו מטמא לאבר מן החי של אביו, אבל מחזיר הוא על עצם כשעורה מאביו	מיתבי:			ז	מג:
מאי מחזיר הוא על עצם כשעורה? לאו למימרא, דאי מיחסר פורתא				ז	מג:
לא הוה ר' יהודה היא				!	מג:
לה מיטמא ואינו מיטמא לאבר, שאינו מיטמא על אבר מן החי של אביו, אבל מיטמא הוא לאבר מן המת של אביו.	דתניא, רבי יהודה:			!	מג:
לה מיטמא ואינו מיטמא לאבר, פרט לכזית מן המת, וכזית נצל, ומלא תרווד רקב יכול לא יטמא לשדרה ולגולגולת, ולרוב בניינה ולרוב בניינה? כשהוא כתוב: (ויקרא כא) ואמרת אליהם, הוסיף לך הכתוב טומאה אחרת יכול לא יטמא לשדרה ולגולגולת, ולרוב בניינה ולרוב בניינה של אחרים? אמרת? מה אחותו מיוחדת שגופה תלוי בו, ומיטמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינה ולרוב בניינה, אף כל שגופו תלוי בו, מיטמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינה ולרוב בניינה	והתניא רב כהנא בר"א בן יעקב:			ז	מג:
ההיא נמי רבי יהודה היא, ורב דאמר כי האי תנא				!	מד:
מעשה שמת אביו של רבי יצחק בגיזוק, ובאו והודיעוהו לאחר שלש שנים, ובא ושאל את ר' יהושע בן אלישע וד' זקנים שעמו	דתניא:			!	מד:
לאביו בזמן שהוא שלם, ולא בזמן שהוא חסר.	ואמרו: [ר' יהושע בן אלישע וד' זקנים שעמו]			!	מד:
שלשה מינין אסורין בניזיר: הטומאה, והתגלחת, והיוצא מן הגפן.					מד:
חומר בטומאה ובתגלחת מביוצא מן הגפן, שהטומאה והתגלחת סותרין, והיוצא מן הגפן אינו סותר					מד:
חומר ביוצא מן הגפן מבטומאה ובתגלחת, שהיוצא מן הגפן לא הותר מכללו, וטומאה ותגלחת הותרו מכללן, בתגלחת מצוה ובמת מצוה					מד:
וחומר בטומאה ובתגלחת, שהטומאה סותרת את הכל, וחיובין עליה קרבן, ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים, ואין חיובין עליה קרבן.					מד:
וטומאה לא הותר מכללה, ק"ו מיין: ומה יין שאינו סותר לא הותר מכללו, טומאה שסותרת אינו דין שלא תותר מכללה				ז	מד:
ת"ל: (ויקרא כא) לאביו ולאמו לא יטמא, לאביו ולאמו לא יטמא, אבל מיטמא הוא למת מצוה.				!	מד:
ויין יותר מכללו, ק"ו מטומאה: מה טומאה שהיא סותרת הותרה מכללה, יין שאינו סותר אינו דין שיותר מכללן				ז	מד:
אמר קרא: (במדבר ו) מיין ושכר יזיר, לאסור יין מצוה כיון רשות.				!	מד:
ויין יתור את הכל, ק"ו מטומאה: מה טומאה שהותרה מכללה סותרת את הכל, יין שלא הותר מכללו לא כ"ש שיתור				ז	מד:
אמר קרא: (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו, טומאה סותרת ואין היין סותר.				!	מד:
והתגלחת תסתור את הכל, ק"ו מטומאה: ומה טומאה שלא עשו בה מטמא כמיטמא - סותרת את הכל, תגלחת שעשו בה מגלה כמתגלח - אינו דין שתסתור את הכל				ז	מד:
אמר קרא: (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו, טומאה סותרת את הכל, ואין תגלחת סותרת את הכל.				!	מד:
וטומאה נעשה בה מטמא כמיטמא, ק"ו מתגלחת: ומה תגלחת שאינה סותרת אלא שלשים - עשה בה מגלה כמתגלח, טומאה שהיא סותרת את הכל - אינו דין שנעשה בה מטמא כמיטמא				ז	מד:
אמר קרא: (במדבר ו) וטמא ראש נזרו, למטמא ראש נזרו.				!	מד:
ותגלחת לא נעשה בה מגלה כמתגלח, ק"ו מטומאה: ומה טומאה שהיא סותרת את הכל - לא עשו בה מטמא כמיטמא. תגלחת שאינה סותרת אלא שלשים יום - לא כל שכן שלא נעשה מגלה כמתגלח				ז	מד:
אמר קרא: (במדבר ו) תער לא יעבור על ראשו, קרי ביה: לא יעבור הוא ולא יעביר ליה אחר.				!	מד:
ותגלחת לא תותר מכללה, ק"ו מיין: ומה יין שאינו סותר לא הותר מכללו, תגלחת שסותרת אינו דין שלא תותר מכללה				ז	מד:
אמר רחמנא: ראשו, ואמר רחמנא: זקנו.				!	מד:
ותגלחת לא תסתור כלל, קל וחומר מיין: ומה יין שלא הותר מכללו אינו סותר, תגלחת שהותרה מכללה אינו דין שלא תסתור				ז	מד:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>													
נזיר-שלשה מינין	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
בעינן גידול שער והא ליכא.															מד.
ויין יסתור שלשים יום, ק"ו מתגלחת: ומה תגלחת שהותרה מכללה סותרת, יין שלא הותר מכללו אינו דין שיסתור															מד.
מידי הוא טעמא אלא משום גידול שער, גבי יין הא קאים שער.															מד.
תגלחת טומאה כיצד? היה מזה בשלישי ובשביעי, ומגלה בשביעי ומביא קרבנותיו בשמיני, ואם גילה בשמיני - מביא קרבנותיו בו ביום, דברי ר"ע	[רבי עקיבא]														מד:
מה בין זה למצורע?	א"ל רבי טרפון:														מד:
זה טהרתו תלויה בימיו, ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו ואינו מביא קרבן אא"כ היה מעורב שמש.	א"ל: [רבי עקיבא]														מד:
קיבלה מיניה או לא?															מד:
גילה בשמיני - מביא קרבנותיו בתשיעי	ת"ש, דתני הלל:														מד:
ואי ס"ד קיבלה מיניה, ליתי קרבנותיו בשמיני															מד:
לא קשיא: הא דטבל בשביעי, הא דלא טבל בשביעי.	רבא:														מד:
(ויקרא טו) ובא לפני ה' אל פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן - אימתי הוא בא? בזמן שהוא טבל ועשה הערב שמש אין, לא טבל ועשה הערב שמש לא,	אביי, אשכחתינהו לחבריה דרב נתן בר הושעיא דיתבין וקאמרין: אלמא קסבר: [חבריה דרב נתן בר הושעיא]														מד:
אלא מעתה, גבי נזיר טמא נמי דכתיב: (במדבר ו) יביא שתי תורים אל הכהן אל פתח אהל מועד, אימתי הוא בא? בזמן שטבל ועשה הערב שמש, מכדי שיערי ניקנור היכא קיימין? בשערי לוייה	אמינא להון אנא: [אביי]														מד:
טמא מת מותר ליכנס במחנה לוייה, ולא טמא מת בלבד אלא אפי' מת עצמו שנאמר: (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו, מאי עמו? עמו במחיצתו, עמו במחנה לוייה	והתניא:														מה.
אלא, טבול יום של זב לאו כזב דמי, ואפ"ה כיון דמחוסר כפרה לא עייל. [שהר"י] ואי במחנה לוייה קאי, אמאי קא קרי ליה אהל מועד? למימרא, מה התם מחוסר כפרה לא עייל, אף למחנה לוייה נמי מחוסר כפרה לא עייל.	[אביי]														מה.
והתם מנלן?															מה.
(במדבר יט) טמא יהיה - לרבות טבול יום, עוד טומאתו בו - לרבות מחוסר כפרה.	דתניא:														מה.
תגלחת הטהרה כיצד, היה מביא ג' בהמות: חטאת, עולה, ושלמים, ושוחט את השלמים ומגלה עליהם, דברי רבי יהודה															מה.
לא היה מגלה אלא על החטאת, שהחטאת קודמת בכל מקום, ואם גלה על אחת משלשתן - יצא.	רבי אלעזר:														מה.
הביא ג' בהמות ולא פירש, הראויה לחטאת - תקרב חטאת, לעולה - תקרב עולה, לשלמים - תקרב שלמים.	רשב"ג:														מה.
(במדבר ו) וגלה הנזיר פתח אהל מועד וגו'. בשלמים הכתוב מדבר, שנאמר: (ויקרא ג) ושחטו פתח אהל מועד	ת"ר:														מה.
אתה אומר: בשלמים הכתוב מדבר, או אינו אלא פתח אהל מועד ממש?															מה.
אמרת? אם כן, דרך בזיון הוא והרי אמרה תורה: (שמות כ) לא תעלה במעלות על מזבחך, ק"ו לדרך בזיון דברי רבי יאשיה	[רבי יאשיה]														מה.
אינו צריך, הרי הוא אומר: (במדבר ו) ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש וגו', מי שאינו מחוסר אלא לקיחה ונתינה, יצא זה שהוא מחוסר לקיחה הבאה ונתינה.	רבי יצחק:														מה.
בשלמים הכתוב מדבר, אתה אומר: בשלמים הכתוב מדבר, או אינו אלא פתח אהל מועד ממש? תלמוד לומר: ולקח את שער ראש נזרו, מקום שהיה מבשל שם היה מגלה.	איכא דאמרי, רבי יצחק														מה.
וגלה הנזיר פתח אהל מועד - כל זמן שאין פתח אהל מועד פתוח אינו מגלה.	אבא חנן אומר משום רבי אלעזר:														מה.
וגלה הנזיר פתח אהל מועד - ולא נזירה, שמא יתגרו בה פרחי כהונה	ר"ש שזורי:														מה.
לדברייך, סוטה תוכיח, דכתיב בה: (במדבר ה) והעמידה לפני ה', ולא חיישינן שמא יתגרו בה פרחי כהונה	אמר לו:														מה:
זו כוחלת ופוקסת, זו אינה כוחלת ופוקסת.	אמר להן: [ר"ש שזורי]														מה:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת < story-מעשה O </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		<p> Talmud Navigator א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ </p>											
מקרא-key:	נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר													
מקרא-key:	מימרא	מאן דאמר													
	אלא אליבא דרבי אליעזר												◊	!	מז
	פשיטא													‡	מז
	אחר מעשים כולם	האמר ר"א:												‡	מז
	מהו דתימא, כיון דלענין כפרה שירי מצוה היא, הכא נמי לא תעכב, קמ"ל.													!	מז
	ומי מעכבא?													‡	מז:
	(במדבר ו) זאת תורת הנזיר - בין שיש לו כפים, בין שאין לו כפים	והתניא:												‡	מז:
	זאת תורת הנזיר - בין שיש לו שער, בין שאין לו שער	ואלא הא דתניא:												‡	מז:
	הכי נמי דלא מעכבא													‡	מז:
	נזיר ממורט - בש"א: אינו צריך להעביר תער על ראשו	והתניא: [בית שמאי]												‡	מז:
	צריך להעביר תער על ראשו	בית הלל:												‡	מז:
	מאי אינו צריך לב"ש? אינו צריך - אין לו תקנה, הא לב"ה יש לו תקנה.	ואמר רבינא:												‡	מז:
	והיינו דרבי פדת													■	מז:
	ב"ש ורבי אליעזר אמרו דבר אחד.	דאמר רבי פדת:												‡	מז:
	מאי ר' אליעזר?													^	מז:
	אין לו בהן יד ורגל - אין לו טהרה עולמית, דברי רבי אליעזר	דתניא: [רבי אליעזר]												‡	מז:
	יניחונו על מקומו ויצא,	רבי שמעון:												‡	מז:
	יניח על של שמאל ויצא.	הכמים:												‡	מז:
	תנופה בנזיר מעכבת.	לישנא אחרינא אמרי לה, אמר רב:												‡	מז:
	אליבא דמאן?													^	מז:
	אילימא אליבא דרבי אליעזר													!	מז:
	פשיטא													‡	מז:
	אחר מעשים כולם	האמר רבי אליעזר:												‡	מז:
	אלא אליבא דרבנן													!	מז:
	השתא יש לומר תגלחת אמרי רבנן לא מעכבא, תנופה מיבעיא?													‡	מז:
	ומי לא מעכבא?													‡	מז:
	זאת תורת הנזיר - בין שיש לו כפים ובין שאין לו כפים	והתניא:												‡	מז:
	זאת תורת הנזיר - בין שיש לו שער ובין שאין לו שער	ואלא הא דתניא:												‡	מז:
	הכי נמי דמעכבא													‡	מז:
	נזיר ממורט - בש"א: אינו צריך להעביר תער על ראשו	והתניא: [בית שמאי]												‡	מז:
	צריך	בית הלל:												‡	מז:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
נזיר- שלשה מינין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
מאי צריך לבית הלל? צריך ואין לו תקנה, לב"ש יש לו תקנה.	רבי אבינא:	!	◇		מז:
ופליגא דרבי פדת.		■	◇		מז:
גילה על הזבח ונמצא פסול - תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו			■		מז:
[כיצד] גילה על החטאת שלא לשמה ואח"כ הביא קרבנותיו לשמן - תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו			■		מז:
גילה על העולה או על השלמים שלא לשמן ואח"כ הביא קרבנותיו לשמן - תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו	[ת"ק]		◇	■	מז:
אותו הזבח לא עלה לו, אבל שאר זבחים עלו.	רבי שמעון:		◇	■	מז:
ואם גילה על שלשתן ונמצא אחד מהן כשר - תגלחתו כשרה ויביא שאר זבחים.				■	מז:
זאת אומרת, קסבר ר"ש: נזיר שגילה על שלמי נדבה - יצא מאי טעמא? דאמר קרא: (במדבר ו) ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים, ולא כתב על שלמיו.	רב אדא בר אהבה:		◇	■	מז:
מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא, רבי אליעזר אומר: סותר את הכל	[רבי אליעזר]		◇	■	מז:
יביא שאר קרבנותיו ויטהר.	חכמים:		◇	■	מז:
מעשה במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מן הדמים, ובאו ואמרו לה על בתה שהיתה מסוכנת, והלכה ומצאה שמתה, ואמרו חכמים: תביא שאר קרבנותיה ותטהר.	אמרו לו:		○	■	מז:
סותר את הכל	קתני רבי אליעזר:		◇	■	מז:
כל אחר מלאת - שבעה סותר	והאמר רבי אליעזר:		◇	■	מז:
מאי סותר נמי דקאמר ר' אליעזר? סותר קרבנותיו.	רב:		◇	!	מז:
הכי נמי מסתברא				■	מז:
יביא שאר קרבנותיו ותטהר	דקתני, וחכ"א:		◇	■	מז:
ש"מ				■	מז:
ומעשה נמי במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מן הדמים, ובאו והודיעוה על בתה שהיתה מסוכנת, והלכה ומצאה שמתה, ואמרו חכמים: תביא שאר קרבנותיה ותטהר,			◇	○	מז:
ש"מ.				■	מז:
הדרן עלך שלשה מינין			◇		

disputants-חולקים ◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה < insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-כהן גדול		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
כהן גדול ונזיר אין מיטמאין לקרוביהן, אבל מיטמאין למת מצוה.											■
היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה, רבי אליעזר אומר: יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר	[רבי אליעזר]										■
יטמא נזיר ואל יטמא כהן גדול.	חכמים:										■
יטמא כהן שאינו מביא קרבן על טומאתו, ואל יטמא נזיר שהוא מביא קרבן על טומאתו	אמר להם רבי אליעזר:										◇
יטמא נזיר שאין קדושתו עולם, ואל יטמא כהן שקדושתו קדושת עולם.	אמרו לו: [חכמים]										◇
בשלמא כהן גדול ונזיר, האי סבר: כהן גדול עדיף, והאי סבר: נזיר עדיף											◇
משוח בשמן המשחה ומרובה בגדים - משוח בשמן המשחה עדיף, דאילו משוח בשמן המשחה מביא פר הבא על כל המצות, ואילו מרובה בגדים אין מביא											◇
משוח שעבר ומרובה בגדים - מרובה בגדים עדיף, דמרובה בגדים עביד עבודה, ואילו משוח שעבר לאו בר עבודה הוא											◇
עבר מחמת קיריו ועבר מחמת מומו - עבר מחמת קיריו עדיף, דאילו האי חזי לעבודה למחר, ואילו עבר מחמת מומו לא חזי לעבודה.											◇
משוח מלחמה וסגן, הי מנייהו עדיף? משוח מלחמה עדיף דחזי למלחמה, או דלמא סגן עדיף דחזי לעבודה?	איבעיא להו:										^
אין בין משוח מלחמה לסגן, אלא שאם היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה - יטמא משוח מלחמה ואל יטמא הסגן.	ת"ש, דתניא:										!
משוח מלחמה קודם לסגן	והתניא:										⚡
לענין החיות - משוח מלחמה עדיף, מאי טעמא? דתלו ביה רבים, ולענין טומאה - סגן עדיף	מר זוטרא:										◇
למה תקנו סגן לכהן גדול? שאם אירע בו פסול, הרי נכנס ומשמש תחתיו.	דתניא, רבי חנינא בן אנטיגנוס:										!
עד כאן לא פליגי - אלא בכהן גדול ונזיר כי קא אולי בהדי הדדי, אבל חד חד לחודיה - בר איטמוי אינון.											◇
מנא הני מילי?											^
(ויקרא כא) על כל נפשות מת לא יבא.	דת"ר:										!
במה הכתוב מדבר?											^
אי ברחוקים											!
קל וחומר הוא: ומה כהן הדיוט שהוא מיטמא לקרובים - אינו מיטמא לרחוקים, כהן גדול שאינו מיטמא לקרובים - אינו דין שאינו מיטמא לרחוקים											⚡
אלא בקרובים הכתוב מדבר, ולאביו הוא דאינו מיטמא, הא מיטמא הוא למת מצוה.											!